

עֹזֵי מַעַם הַשָּׁם עֹזֶה שְׁמִים וְאָרֶץ

דָּרָר חָק לִיְשָׂרְאָל

מִנְקָד

הַתְּהִימָּנִי

פָּרִישָׁת בְּרָאָשִׁית

מִהְתְּנָא חָאָלְקִי

רַבִּי שְׁמֻעוֹן בֶּן יוֹחָאי זִעְמָנָה

מִבָּאָר בְּלִשׁוֹן הַקְּדָשָׁה
עִם פְּרוֹשָׁת קָל וְנִחְמָד לִמְעֵן יְרוּזָן הַלּוֹמֵד בָּו

מְחַלֵּק לְפִי הַפְּרִשּׁוֹת יוֹם בִּיוֹמוֹ

בְּרָכוֹת סְפָרוֹת בְּלִבְדֵּן תִּזְבֵּה לְהִיּוֹת בָּן
עוֹלָם הַבָּא

יוֹצֵא לְאוֹר עַל יְהִי "מִפְּעָל הַזָּהָר הַעוֹלָמִי"

חֲדַש תָּמֹוֹת ש"ע לְפָק

עִיה"ק בֵּית שְׁמָשׁ תּוֹבֵב"א

הוצאת:

شع"י "חברה מזכי הרבנים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודה של הגה"ץ רבינו שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א
רחוב נחל לכי"ש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
מפעלי חברה מזכי הרבנים העולמי
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin
Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300
hazohar.com@gmail.com

מצוה גדולה לזכות את הרבבים

ולפרנסת ספרי הזוهر היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשנות, בשmachות, לכל החברים וידידי,
ולכל אחד ואחד מישראל, לkraine הגאולה שלימה בב"א

וכל המזבחה את הרבבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

תקנת הארץ"ל ללימוד זהור "חיק לישראל" דבר יום ביום

כפי שנדפס בספר "חיק לישראל"

בדקות ספורות בלבד תזכה להיות בן עולם הבא

בלימוד הזוهر נביא את המשיח

נדפס באותיות גדולות מאירויות עיניהם למען יוזץ הקורא בו,
ועתה קבלו מatanנו שלוחן ועליו לחם וכל מיני מגדים והתענגנו בו,
ויהיו חיים לנפשך וחון לגורחותך, תלך לבטה דרך ורגל לא תגונך

*

כל הזכיות שמורות

ואין למכור או לScar או לקבל רוח עברו הטקסט או חלקו
מותר ומצוה ללמידה ולזכות את הרבבים בחינם בלבד

ניתן ל"מפעל הזוهر העולמי"

על ידי הרב הצדיק המקובל הרב **בניאו שמואלי** שליט"א

ראש ישיבת "גנור שלום" (רחוב שלמה 6 ירושלים)

לעילוי נשחת מוריינו ורבינו הצדיק הקדוש

רבי מרדכי בן מרים **שרעב"י** זיע"א

תפללה קודם למועד הזהר

(קבלה מהאריז"ל)

רבעון העוֹלָמִים וְאֲדוֹנֵי הָאֲדוֹנִים, אָב הרְחַמִּים וְהַסְלִיחֹת. מודים
אנו לפניך יי אֱלֹהינו וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתינו, בקָדָה וּבְהַשְׁתְּחוּיה,
שקָרְבָּתֵנו לְתוֹרַתך וּלְעַבְדָתך עֲבוֹדַת הַקָּדֵש, ונתת לנו חלק בסודות
תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית לנו חסד גדול
כזה. על כן אנחנו מפליים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל
חטאינו ועוזנותינו, ואל יהיה עוזנותינו מבדילים בינו לביןך.

ובכן יי רצון מלפניך יי אֱלֹהינו וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתינו, שתכונו לבינו
ליראתך ואהבתך, ותקשב אצוך לדברינו אלה, ותפתח
לבינו העַרְלָל בְּסֻודֹת תּוֹרַתך, ויהי למודנו זה נחת רוחך לפני כסא
כבודך ברֵיח נִיחוֹת. ותאצל עליינו אור מקור נשמהנו בכל בחינתינו,
ושיתנו צצך ניצוצותעַבְדֵיכָה קָדוֹשִׁים אשר על ידם גלית דבריך אלה
בעולם. וזכותם, זכות אבותם, זכות תורתם, זכמי מותם, וקדשותם,
יעמוד לנו לבן נפשך בדְבָרִים אֶלְוִים. וזכותם תאיר עינינו بما שאננו
לומדים. במָאֵר נְعִים זָמִירֹת יִשְׂרָאֵל "גָּל עִינֵי וְאַבִיטָה נְפָלָאות
מתורתך". יהי רצון אמריך פי זה גאון לבני לפניך יי צורי וגואלי. כי יי
יתן חכמה מפיו דעת ותבונה:

תְּפִלָּה לְאַחֲרֵי לְמֹוד הַזֶּהֶר (יאמר בכוונת הלב)

**אֱלֹהִינוּ וְאֱלֹהִי אֲבֹתֵינוּ מֶלֶךְ רְחַמֵּן רְחַמְּנוּ רְחַמְּנוּ טֻוב וִמְּטוּב הַדָּרְשָׁן
לְנוּ. שׂוֹבֵה אֵלֵינוּ בְּהַמּוֹן רְחַמְּמִיחָה בְּגַלְל אֲבוֹת שְׁעָשָׂו
רְצָוֹנָה. בְּגַה בִּיתְךָ כְּבַתְחַלָּה וְכֹזֶגֶן מַקְדְּשָׁךָ עַל מִכּוֹנוֹ. וְהַרְאָנוּ בְּבָנֵינוּ
וְשְׁמַחֵנוּ בְּתַקְוָנוּ. וְהַשֵּׁב בְּהַנִּים לְעַבְזָדָתָם וְלוֹויִים לְדוֹבָגָם לְשִׁירָם
וְלְזִמְרָם. וְהַשֵּׁב יִשְׂרָאֵל לְגַנְיוֹתָם. וּמְלָאָה הָאָרֶץ דְּעָה אֵת ה' לִירָא
וְלֹאָהָבָה אֵת שְׁמֵךְ הַגָּדוֹל הַגָּבוֹר וְהַגּוֹרָא אָמֵן כֹּן יְהִי רָצֶן.**

כֵּל אֶחָד וְאֶחָד יִזְבֶּה אֶת הַרְבִּים לְצַלְמָם וְלְחַלְקַת הַסְּפָרִים לְהַכְּפִיל
וּלְשִׁלְשָׁלֶשׁ זְכִיּוֹתֵיכֶם בְּאֶלְפִּים וּרְבָ� רְבָבות. וְכֵל המזבָּה אֶת
הַרְבִּים זֹבֵחַ לְבָנִים צְדִיקִים וְלְכָל הַהְבָּתוֹת הַרְשָׁבָ"י זַיִעַ"א
הַצְּדִיק אִינוּ נוֹתֵן שָׁנה לְעַיְנֵיו בַּיּוֹם וּבַלְילָה עַד שְׁמוֹכִית הַרְשָׁעִים וּמִבְּיאָם
שִׁישּׁוּבָו בְּתִשְׁוֹבָה (זהר הקדוש, חלק א, ב).
אַיְלוֹ הַיּוֹ יְזָדָעִים בְּנֵי הָעוֹלָם גָּדֵל הַשְּׁבָר לְהַחְזִיר חַבְרוֹ לְמוֹטֵב הַיּוֹ
רְזָדִיףִים אַחֲרֵיו תָּמִיד בְּמִזְרָח שְׁרוֹדָף אַחֲרֵי פָּסֶף וְזָהָב (זהר הקדוש פרשת
תרוממה קכח – קכט).

מִצְוָה שָׁאַתָּה רֹאָה שְׁבִנֵּי אָדָם נֹהָגִים בָּה קְלוֹת רָאשׁ וּמְעֵט הַפּוֹה
שְׁפָקוּדִים אַוְתָּה, הַפּוֹה מִצְוָה זוֹ בּוֹדָאי מִמּוֹתָנָת וּמִצְפָּה עַד כִּי יִבְחַר בָּה אִישׁ
בְּשֶׁר וַיֵּשֶׁר לְהַזְּהָר בָּה, וּלְעֹזֶר רְבִים עַל מִצְוָה זוֹ לְקִימָה בְּאַהֲבָה לְכִבּוֹד
קוֹדֶשׁ אֶבְרִיךְ הוּא וּכְוֹ' (זהר הקדוש פרשת תרוממה, קב ה'ישר פרק ס"ד).

כֵּל מִצְוָה שָׁאַינְהָ לְהַזְּרָשׁ וְאַיִן מַי שִׁיבְקַשׁ אַוְתָּה תְּרִישָׁנָה לְפִי שְׁהִיא בְּמַתָּ
מִצְוָה, וּמִצְוָה שָׁאַינְהָ לְהַזְּרָפִים רַדְףִ אַחֲרֵיהָ לְעַשְׂוָתָה, שְׁהַמִּצְוָה מַקְטְּרָגָת
וְאוֹמְרָת פָּמוֹה גְּרוּעה אַנְכִי שְׁנַת עַלְמָתִי מַבְלִיל וּכְוֹ' (ספר חסידים אות ק"ה).

מקור המאמר בהקדמת הזוהר דף ד ע"ב
מעלת חידושי תורה

בראשית. רבי שמעון פתח,
(ישעה נא) ואשם דברי בפיה.
כמה יש לאדם להשתדל
בתורה יומם ולילה, מושם
שהקדוֹש-ברוך-הוא מקשיב
לקולות אותם שמתעסקים
בתורה. ובכל דבר שמתהדר
בתורה על ידי אותו
שמשתדל בתורה, עושה
רקייע אחד.

שנינו, בשעה היה שדבר
תורה מתחדש מפני אדם,
הדבר והוא עולה ומזרמו
לפני הקדוֹש-ברוך-הוא,
והקדוֹש-ברוך-הוא נוטל את
אותו הדבר [תורה] ומנסק
אותו, ומעטיר אותו בשבעים
עתרות גליפות ומחקרים.
וזכר חכמה שהתחדש, עולה
ויושב על ראש הצדיק כי
העולם, וטס ממש ומשוטט
שבשבעים אלף עולמות ועולה
אל עתיק הימים. וכל
הדברים של עתיק הימים,
דברי חכמה הם בסודות
נסתרים עליונים.

בראשית רבי שמעון פתח (ישעה נא) ואשים דברי
בפיה. בפה אית לי בבר נש לאשתדל
באורייתא ימما וליליא, בגין קודשא בריך הוא
צית לקלהון דאגון דמתעפיק באורייתא, ובכל מלא
ראתחדש באורייתא על ידך דההוא ראשדל
באורייתא, עbid רקייע חדא.

תנו בה היא שעטה דמלחה דאוריתא אתחדשות
مفומיה דבר נש, היה מלא סלקא ואתעתרת
קמיה קודשא בריך הוא. קודשא בריך הוא נטיל
לה היא מלא ונשיך לה ועטר לה בשבעין עטרין
גליין ומחקוקן. ומלחה דחכמתא דראתחדשא, סלקא
ויתבא על רישא דצדיק חי עליון. וטס מתחמן
ושטא בשבעין אלף עליון וסיליקת לנבי עתיק יומין.
ובכל מלין דעתיק יומין מלין דחכמתא אגון ברזין
סתימין עלאין.

והיא מלא סתימה דחכמתא דראתחדשות הבא
כד סלקא אתחברת באגון מלין דעתיק
יומין וסלקא ונחתה בהדייה ועאלת בתמגיסר

ואתו הדבר הנסתיר של חכמה שהתחדש כאו, כשהוא עולה, מתחבר עם אותם הדברים
של עתיק הימים, ועולה ויורד עמהם ונכנס בשמונה עשר עולמות גנוזים שעין לא ראתה

עַלְמֵין גֶּנְיוֹן (ישעה סד) **דָּעַן לֹא רָאַתָּה אֱלֹהִים זָוְלָתָה.**
גֶּפֶךְ מַתְפֵּן וְשָׂטָן וְאַתְּיָן מְלִיאָן וְשָׁלְמֵין וְאַתְּעַתָּדוֹ
קְפִי עֲתֵיק יוֹמִין.

בְּהַהְיא שְׁעַתָּא אָרָח עֲתֵיק יוֹמִין בְּהָאִי מֶלֶה וְגִיחָא
קְפִיָּה מְפָלָא. נְטִיל לְהַהְיא מֶלֶה וְאַעֲטָר לָהּ
בְּתִלְתָּמָה וְשָׁבְעֵין אַלְפָ עַטְרֵין. הַהְיא מֶלֶה טְסֵת
וּסְלָקָא וְנְחָתָא וְאַתְּעַבְּדָא רְקִיעָא חָרָא. וּבָנְכָל מֶלֶה
וּמֶלֶה דְּחַכְמָתָא (ס"א אַתְּעַבְּדֵי) (ס"א רְקִיעֵי) קְיִמֵּין בְּקִיּוֹמָא
שְׁלִים קְפִי עֲתֵיק יוֹמִין. וְהָוָא קְרִי לֹז שְׁמִים חַדְשִׁים,
שְׁמִים מְחוֹדְשִׁים, סְתִימֵין דְּרוֹזִין דְּחַכְמָתָא עַלָּה. וּכְלָ
אָנוּ שְׁאָר מְלִין דְּאוֹרִיתָא דְּמַתְחָדְשִׁין קְיִמֵּין קְפִי
קְדָשָׁא בְּרִיךְ הָוָא וּסְלָקִין וְאַתְּעַבְּדוּ אֶרְצֹות הַחַיִם.
וְנְחָתֵין וּמַתְעַטְרֵין לְגַבֵּי אָרֶץ חָרָא, וְאַתְּחָדֵש וְאַתְּעַבְּדָ
כָּלָא אָרֶץ חַדְשָׁה מְהַהְיא מֶלֶה דְּאַתְּחָדֵש בְּאוֹרִיתָא.

וְעַל דָּא בְּתִיב, (ישעה סו) **כִּי כָּאֵשֶׁר הַשָּׁמִים חַדְשִׁים**
וְהָאָרֶץ חַדְשָׁה אֲשֶׁר אַנְיָה עֹשֶׂה עַמְדִים לִפְנֵי
וְגוּ. עָשִׂיתִי לֹא בְּתִיב אַלְאָ עֹשֶׂה, דְּעַבְּדָה תְּדִיר
מְאָנוּן חַדְוִשֵּׁין וְרוֹזִין דְּאוֹרִיתָא. וְעַל דָּא בְּתִיב, (ישעה
נא) וְאָשָׁם דְּבָרִי בְּפִיךְ וּבְצַל יְדִי בְּסִיטֵּךְ לְגַטְעַ שְׁמִים
וְלִיסּוֹד אָרֶץ. הַשָּׁמִים לֹא בְּתִיב אַלְאָ שָׁמִים.

וְעַל זֶה כְּתוּב (ישעה סו) **כִּי**
כָּאֵשֶׁר הַשָּׁמִים חַדְשִׁים
וְהָאָרֶץ חַדְשָׁה אֲשֶׁר אַנְיָה עֹשֶׂה אֲלָא עֹשֶׂה. שְׁעוֹשָׂה
תְּמִיד מֵאָתָם חַדְוִשִׁים וְהַסּוֹדוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה. וְעַל זֶה כְּתוּב (שם נא)
וְאָשָׁם דְּבָרִי בְּפִיךְ וּבְצַל יְדִי כְּסִיטֵּךְ לְגַטְעַ שְׁמִים.

אֱלֹהִים זָוְלָתָה (שם סד). **יוֹצָאים**
מִשְׁמָם וּמִשּׁוֹטְטִים וְהַולְכִים
מְלָאִים וּשְׁלָמִים וּמִזְמְנִים
לִפְנֵי עֲתֵיק הַיּוֹםִים.

בְּאַוְתָה הַשָּׁעָה מִרְיחָ עֲתֵיק
הַיּוֹםִים אֶת הַדָּבָר הַזֶּה, וַיְהִי
נוֹחַ לִפְנֵיו מִן הַכָּל. נֹוטֶל אֶת
אֹתוֹ הַדָּבָר, וּמַעֲטָר אֹתוֹ
בְּשֶׁלֶשׁ מֵאוֹת וְשָׁבֻעִים אַלְפָ
עַטְרוֹת. אֹתוֹ הַדָּבָר טָסֵ
וְעוֹלָה וַיּוֹדֵד, וּנְגַעַשְׁה רְקִיעָ
אֶחָד. וּבָנְכָל דָּבָר וְזָבָר שֶׁל
חַכְמָה (ס"א גַעַשִים) (ס"א רְקִיעִים)
עוֹמְדִים בְּקִיּוּם שְׁלָמָם לִפְנֵי
עֲתֵיק הַיּוֹםִים. וְהָזָא קָוָרָא
לָהֶם שְׁמִים חַדְשִׁים, שְׁמִים
מְחַדְשִׁים, נְסִטְרִים שֶׁל סְדוֹדֹת
שֶׁל חַכְמָה עַלְיוֹנָה. וְכָל אָתָם
שָׁאָר דָבָרי הַתּוֹרָה
שְׁמַתְחָדְשִׁים, עוֹמְדִים לִפְנֵי
הַקָּדוֹשׁ-בָּרוֹךְ-הָוא, וְעוֹלִים
וּנְגַעַשִים אֶרְצֹות הַחַיִם,
וַיּוֹדְדִים וּמַתְעַטְרִים לְאָרֶץ
אַחֲת, וּמַתְחָדֵש וּנְגַעַשְׁה הַכָּל
אָרֶץ חַדְשָׁה מֵאָתוֹת הַדָּבָר
שְׁהַתְחָדֵש בַּתּוֹרָה.

וְעַל זֶה כְּתוּב (ישעה סו) **כִּי**
כָּאֵשֶׁר הַשָּׁמִים חַדְשִׁים
וְהָאָרֶץ חַדְשָׁה אֲשֶׁר אַנְיָה עֹשֶׂה אֲלָא עֹשֶׂה. שְׁעוֹשָׂה
תְּמִיד מֵאָתָם חַדְוִשִׁים וְהַסּוֹדוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה. וְעַל זֶה כְּתוּב (שם נא)
וְאָשָׁם דְּבָרִי בְּפִיךְ וּבְצַל יְדִי כְּסִיטֵּךְ לְגַטְעַ שְׁמִים.

מקור המאמר בהקדמת זהור דף י עיין-ב
מעלת נטילת ידיים

פֶתַח רַבִּי אַלְעֹזֵר וְאָמֵר, (שיר השירים ג) מֵי זֹאת עוֹלָה מִן הַמִּדְבָּר וְגַוּ. מֵי זֹאת - הַכְּלָל שֶׁל שְׁנִי קָדוֹשִׁים שֶׁל שְׁנִי עוֹלָמוֹת בְּחַבּוֹר אֶחָד וְקַשְׁר אֶחָד - עוֹלָה מִמְּשָׁךְ לְהִיוֹת קָדְשִׁים קָדְשִׁים. שְׁהִרְיָה קָדְשִׁים קָדְשִׁים מִי', וּמִתְחַבֵּר עִם זֹא"ת כִּדְיַי לְהִיוֹת עוֹלָה, שְׁהִיא קָדְשִׁים קָדְשִׁים. מִן הַמִּדְבָּר - שְׁהִרְיָה מִן הַמִּדְבָּר יַרְשָׁה לְהִיוֹת כֶּלה וְלְהַכְּנָס לְחַפָּה. וְעוֹד, מִן הַמִּדְבָּר הִיא עוֹלָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמָר (שיר ד) וּמִדְבָּר נָאוֹה. בָּאוֹתוֹ מִדְבָּר שֶׁל לְחַש בְּשֻׁפְתִּים הִיא עוֹלָה.

וּשְׁנִינוֹ, מהו שפטות (שמואל א-ד) הָאֱלֹהִים הָאֱלֹהִים אֱלֹהֶם הָאֱלֹהִים הַמִּפְכִּים אֶת מִצְרִים בְּכָל מִכָּה בַּמִּדְבָּר, וְכִי בְּכָל מִה שְׁעָשָׂה לָהֶם הַקָּדוֹש בָּרוּךְ הוּא בַּמִּדְבָּר הִיה? וְהִרְיָה בִּישׁוּב זוֹה הִיה! אֲלֹא בַּמִּדְבָּר - בְּדִבּוֹר, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמָר (שיר ד) וּמִדְבָּר נָאוֹה, וּכְתוּב (תהלים עה) מִמִּדְבָּר הָרִים. גַם כֵּה עַלְהָה מִן הַמִּדְבָּר - מִן הַמִּדְבָּר וְדֹאי. בָּאוֹתוֹ דָבָר שֶׁל הַפָּה הִיא עוֹלָה וּנוֹכַנְסָת בֵּין כֶּנֶפי הָאָמָא, וַאֲחַר כֵּה בְּדִבּוֹר יוֹרַד וּשׂוֹרֵה עַל רָאשֵׁי הַעַם הַקָּדוֹש.

פֶתַח רַבִּי אַלְעֹזֵר וְאָמֵר (שיר השירים ג) מֵי זֹאת עוֹלָה מִן הַמִּדְבָּר וְגוּ, מֵי זֹאת, בְּלִילָא דְתִרְיֵין קְדוֹשִׁין דְתִרְיֵין עַלְמִין בְּחַבּוֹרָא חֶדָא וּקְשִׁוֹרָא חֶדָא. עוֹלָה מִמְּשָׁךְ לְמִתְהֵי קְדֵשָׁךְ קְדֵשִׁין. דְהָא קְדֵשָׁךְ קְדֵשִׁין מִי'. וְאַתְחַבְּרָא בָּזָא"ת. בְּגַין לְמִתְהֵי עוֹלָה דְאֵהִי קְדֵשָׁךְ קְדֵשִׁין. מִן הַמִּדְבָּר דְהָא מִן הַמִּדְבָּר יָרַתָא לְמִתְהֵי בָּלָה וּלְמִיעֵל לְחַפָּה. תֹו מִן הַמִּדְבָּר אֵהִי עוֹלָה כִּמָה דְאַתְ אָמֵר, (שיר השירים ד) וּמִדְבָּר נָאוֹה בְּהַהוּא מִדְבָּר (ד) י ע"ב) דְלִיחִישׁו בְּשִׁפְזוֹן אֵהִי עוֹלָה.

וְתַגִּינֵן מַאי דְכַתִּיב, (שמואל א ד) הָאֱלֹהִים הָאֱדִירִים הָאֱלֹהָה אֱלֹהָה הֵם הָאֱלֹהִים הַמִּפְכִּים אֶת מִצְרִים בְּכָל מִכָּה בַּמִּדְבָּר. וְכִי בְּכָל דְּעַבְדָּלׁוֹן קָדְשָׁא בָּרֵיךְ הִיא בַּמִּדְבָּר הָהָה, וְהָא בִּישׁוּבָא הָהָה. אֶלָא בַּמִּדְבָּר, בְּדִבּוֹרָא, כִּמֵּא דְאַתְ אָמֵר, (שיר השירים ד) וּמִדְבָּר נָאוֹה. וּבְתִיבָּה, (תהלים עה) מִמִּדְבָּר הָרִים. אוֹפֵה הָכִי עוֹלָה מִן הַמִּדְבָּר, מִן הַמִּדְבָּר וְדֹאי. בְּהִיא מֶלֶת דְפֹוָמָא אֵהִי סְלָקָא וְאַעֲלָת בֵּין גַּדְפִּי דְאָמָא, וּלְבַתְרָבְדִּילָה נְחַתָּא וּשְׂרִיאָא עַל רִישְׁיוֹ דְעַמָּא קְדִישָׁא. עה) מִמִּדְבָּר הָרִים. גַם כֵּה עַלְהָה מִן הַמִּדְבָּר - מִן הַמִּדְבָּר וְדֹאי. בָּאוֹתוֹ דָבָר שֶׁל הַפָּה הִיא עוֹלָה וּנוֹכַנְסָת בֵּין כֶּנֶפי הָאָמָא, וַאֲחַר כֵּה בְּדִבּוֹר יוֹרַד וּשׂוֹרֵה עַל רָאשֵׁי הַעַם הַקָּדוֹש.

הַיְד סָלָקָא בְּדִבּוֹרָא. דְּהָא בְּשִׁירוֹתָא כֵּד בֶּר נֶשׁ קָאִים בְּצִפְרָא אִית לֵיה לְבָרְכָא לְמִארִיה. בְּשַׁעַתָּא דְּפָקָח עִינּוֹי הַיְד מִבְרָךְ. הֲכִי הוּוּ עֲבָדִי חַסִּידִי קְדֻמָּאי, נְטָלָא דְּמִיאָה הוּוּ יְהִיבִי קְמִיחָה, וּבּוּמָנָא דְּאַתְּעָרוּ בְּלִילִיא אַסְחָן יְדִיָּהוּ. וּקְיִימִי וּלְעָזָן בְּאוּרִיתָא וּמִבְרָכִי עַל קְרִיאָתָה. וּכְדָם קְרִיאִי וּכְדִין פְּלָגוֹת לִילִיא מִפְשָׁש, וּכְדִין קְרִישָׁא בְּרִיךְ הַוָּא אֲשַׁתְּבָח עַם צְדִיקִיא בְּגַנְתָּא דְּעָזָן, וְאַפִּיר לְבָרְכָא בַּיּוֹן מִסּוֹאֶבֶת וּמִזְהָמוֹת. (מִבְרָכִין). וְכֵן כָּל שַׁעַתָּא.

בְּגַין דְּבַשְׁעַתָּא דָבָר נֶשׁ נָאִים, רֹוִיחָה פְּרָחָא מִזְיָה. וּבְשַׁעַתָּא דְּרוּוִיחָה פְּרָחָא מִזְיָה, רֹוִחָא מִסְאָבָא זָמִין וּשְׁרִיאָא עַל יְדוֹי וּמִסְאָבָל לֹזָן וְאַפִּיר לְבָרְכָא בְּהָזְבָּלָא נְטִילָה. וְאֵי תִּימָא אֵי הֲכִי הָא בִּימָמָא דָלָא נָאִים וְלֹא פְּרָחָה רֹוִיחָה מִזְיָה וְלֹא שְׁרִיאָא עַלְיָה רֹוִחָה מִסְאָבָא וּכְדָם עַל לִבְית הַכְּפָא לֹא יְבָרֵךְ וְלֹא יְקָרֵא בְּתוֹרָה אַפְלוּ מַלְהָה חְדָא עַד דִּיסְחֵי יְדוֹי. וְאֵי תִּימָא בְּגַין דְּמַלְוְכָלְכִים אָפָונָן, לֹאוּ הֲכִי הַוָּא, בְּפֶה אַתְּלְכָלְכוּ. אַלְאָ וּוּי לְבִנֵּי עַלְמָא דָלָא מִשְׁגִּיחָין וְלֹא יְדַעַּין בַּיְקָרָא דְּמִאִרְיָהוּן וְלֹא יְדַעַּי עַל מָה קְיִימָא עַלְמָא. רֹוִחָא חְדָא אִית בְּכָל בִּית הַכְּפָא דְּעַלְמָא דְּשְׁרִיאָא תִּפְנִזְן וְאַתְּהָעֵץ מִהְהָוָא לְכָלְכָא וּטְנוּפָא וּמִיד שְׁרִיאָעַל אָפָונָן אָצְבָּעָן דִּידְיוֹ דָבָר נֶשׁ.

יש רוח אחד בכל בית כפה שבعالם בשם שורה וננהנָה מאותו לכלוך וטנפת, ומיד שורה על אותן אצבעות ידי הבן אדם.

איך עולה בדבר? שְׁהִרְיָה בְּהִתְחַלָּה, כְּשֶׁבּוֹ אָדָם קָם בְּבָקָר, יִשְׁלֹׂו לְבָרֵךְ לְרַבּוֹנוֹ בְּשַׁעַתָּה שְׁפָקָח עִינּיו. איך מִבְרָךְ? כִּי הַיְוּ עֲוֹשִׁים חַסִּידִים רַאשׁוֹנִים: נְטָלה שֶׁל מִים הַיְוּ נָוֹתְנִים לְפָנֵיכֶם, וּבָזְמָן שְׁמַת עֹרְרִים בְּלִילָה, רֹחָצִים יְדֵיכֶם, וּעוֹמְדִים וּעֹסְקִים בְּתוֹרָה וּמִבְרָכִים עַל קְרִיאָתָה. וכַּשְׁהַפְּרָנְגּוֹל קוֹרָא, אֹז חֲצֹות הַלִּילָה מִפְשָׁש, וְאֹז הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא נִמְצָא עַם הַצְדִיקִים בְּגַן עֶדֳן. וְאַסּוּר לְבָרֵךְ בִּידִים טָמֵאות וּמִזְהָמוֹת, (וּמִבְרָכִים), וְכֵה כָּל שַׁעַת.

בָּגָלְל שְׁבַשָּׁעָה שֶׁבּוֹ אָדָם יִשְׁן, רֹוִחָה פּוֹרָחָת מִמְנָה. וּבְשַׁעַתָּה שְׁרוֹחָה פּוֹרָחָת מִמְנָה, רֹוִחָה טָמָא מִזְמָנָת וּשְׂוֹרָה עַל יְדוֹי וּמִטְמָאת אֹתָם, וְאַסּוּר לְבָרֵךְ בָּהֶם לְלֹא נְטִילָה. וְאֵם תָּאמֶר, אֵם כֵּה, הַרְיָ בַּיּוֹם כְּשַׁאֲינָנוּ יִשְׁן וּרֹוִחָה לֹא פּוֹרָחָת מִמְנָה וְלֹא שְׂוֹרָה עַל יְדוֹי רֹוִחָה טָמָא, וּכְשַׁנְכָנָס לְבִית הַכְּפָא לֹא יְבָרֵךְ וְלֹא יְקָרֵא בְּתוֹרָה אַפְלוּ דָם דָבָר אַחֵד עַד שִׁירָחָז יְדוֹי! וְאֵם תָּאמֶר בָּגָלְל שָׁהֵם מַלְכָלְכִים - לֹא כֵּה הוּא, בָּמָה הַתְּלַכְּלָכוּ? אַלְאָ אוֵי לְבִנֵּי הָעוֹלָם שֶׁלֹּא מִשְׁגִּיחָים וְלֹא יוֹדְעִים עַל כְּבוֹד רַבּוֹנָם וְלֹא יוֹדְעִים עַל מָה עוֹמֵד הָעוֹלָם. יש רוח אחד בכל בית כפה שבعالם בשם שורה וננהנָה מאותו לכלוך וטנפת, ומיד שורה על אותן אצבעות ידי הבן אדם.

מקור המאמר בהקדמת הוחר דף יא ע"א
סדר השינה והקינה

פתח רבי שמעון ואמר מהו שכתבוב (ישעה לה) ויסב חזקיהו פניו אל הקיר ויתפלל אל ה' - בא תראה כמה הוא הפה החזק של התורה וכמה הוא עליון על הכל. שבל מי שמשתדל בתורה, לא פוחד מעלוונים ותחתוונים, ולא פוחד מחלאים רעים של העולם, משומ שהוא אחוי בצע חיים ולומד ממנה בכל יום.

شهرי התורה מלמדת אדם ללקת בדרך אמת, תלמד אותו עצה איך ישוב לפניו רבונו לבטל את אותה הגורה. שאפלו אם נגזר עליו שלא תבטל הגורה הזו - מיד מתקבלת ומסתקלת ממנה ולא שורה על האדם בעולם זהה. ומשום כה צרייך האדם להשתדל בתורה ימים ולילות ולא יסור ממנה. זהו שכתבוב (יהושע א) והגית בו יומם ולילה. וכי אתעדי מיה דאוריתא או אתפרש מינה

פתח רבי שמעון ואמר מי דכתיב, (שנניה זח) **ויפסח חזקיהו** פניו אל הקיר ויתפלל אל יי'. תא חוי, בפה הוא חילא תקיפה דאוריתא, ובפה הוא עללה על כלא. דכל מאן דاشתדל באוריתא לא דחיל מעילאי ומתקפי. ולא דחיל מפרעון בישין עלמא. בגין דאויה אחיד באילנא דחיי ויליף מיזה בכל יומא.

ההא אוריתא תוליף לבר נש למיזל בארכ קשות. תוליף ליה עיטה היך יתוב קמי מאירה לבטלא היה נורה. דאפיקו אתגר עלייה שלא יתבטל האי גורה, מיד אתרטיל ואסתלק מזיה ולא שרייא עלייה דבר נש בהαι עלמא. בגין כה בשי ליה לבר נש לאשתק לא באוריתא יממא ולילי ולא יתעדי מינה הדא הוא דכתיב (יהושע א) והגית בו יומם ולילה. וכי אתעדי מיה דאוריתא או אתפרש מינה **באלו אתפרש מאילנא דחיי.**

להשתדל בתורה ימים ולילות ולא יסור ממנה. זהו שכתבוב (יהושע א) והגית בו יומם ולילה. ואם סר מן התורה או נפרד ממנה, באלו נפרד מעין התיים.

תא חוי, עיטה לבן גש, כד איה סליק בלילה על ערסיה בעי לקבלא עלייה מלבותה דלעילא בלבא שלים ולאקדמא לממסר קפיה פקדונא דנפשיה ומיד אשתייב מכל מרעין ביישן ומכל רוחין ביישן ולא שלטין עלייה. ובצפרא קם מערסיה בעי לברכא למאריה ולמייל לביתה ולמסגד קימי היכליה בדחלו סגיא, ובתר פון יצלי צלויתה ויפב עיטה מאנון אהן קדיישין דכתיב, (זהלט ח) ואני ברוב חסיד אבא ביתך אשתחווה אל היכל קדרש ביראתך.

אבוא ביתך אשתחווה אל היכל קדרש ביראתך.

בא ראה עצה לאדם - כשהוא עולה בלילה על מטהו, צריך לקבל עליו את המלכות של מעלה בלב שלם ולהקדים למסר לפניו פקדון נפשו, ומיד נצול מכל המחלות הרעות ולא שולטים עליו. ובבקר, כשהקם ממטהו, צריך לברך לרבותו, ולהפנס לבתו, ולהשתתחות לפניו היכלו ביראה רביה, ואחר כה יתפלל תפלה. ויקח עצה מאותם האבות הקדושים, שפטוב (זהלים ח) ואני ברוב חסיד אבא ביתך אשתחווה אל היכל קדרש ביראתך.

ספר אור הזוהר (עמוד 75)

- פרק א ענף א'

מעלת אמירת הזוהר והתקנים אפלו בלי הבנה

א) נם כי סתומים וחתומים הדברים, אל נא תמנע מקריאתם

גם כי סתומים וחתומים הדברים, אל נא תמנע מקריאתם, כי ברית ברותה לשפטים הנוטפות מר באימה ורעתה דלבא בהני בכשי דرحمנא שאינן חזירות ריקם, מועורר את האבהה עד שתחפוץ בלבלוג ונמנום, איש הונגה ושותה באהבתה וכו'. (הרבי משה זquot;הגהותיו בספר הפקנות)

ב) למוד תהילים וזהר הקדוש אפלו באין מבין כלל, חשוב ומקבל ומרצה לפני השם
למוד ספר הזוהר נשגב מאד לטהר ולקדש הנפש, ואפלו אי לא ידע Mai קאמר ושותה בו שניות הרבה הוא חשוב לפני הקדוש ברוך הוא. ונחי שבלםוד המשניות וכבודמה יש דעתו שאריך להבין לפחות מהו הענין שלו, אבל בלמידה תהילים וזהר הקדוש אפלו באין מבין כלל, חשוב ומקבל ומרצה לפני השם וכו'.

ג) אף אם אין מבין בהם יאמר דברי הזוהר ותקנים

ילמד בספרי קבלה, ואף אם אין מבין בהם יאמר דברי הזוהר ותקנים, כי הם מסכים לטהר הנשמה. (סדר בנות הארץ) ובו רצון לברכה מהמקבל האלקי מורה הרב רבי יעקב קאפריל של רבי יעקב קאפריל איש לפשיז' ובר צדיק קדוש לברכה אשר היה מנגד מישרים בבית המראש של מעריטש גדור לפני תפחת הבעל שם טוב – לפני 300 שנה. כולל באורים על כל חלקי תפילה. בסדר בנות הלמור)

ד) לשון של הזוהר מזבח הנשמה

מי שילא זכה להבין הזוהר, אף על פי שאין למד, כי הלשון של הזוהר מזבח הנשמה.

(או צדיקים להרב מאיר פאפריש, סיון א' סעיף קטן ט)

מקור המאמר בזוהר פרשת בראשית דף מו ע"א-ב
מעלות העוסקים בתורה

ויכלו השמים והארץ וכל צבאם. רבי אלעזר פתח, (תהלים לא) מה רב טובך אשר צפנת ליראיך צפנת ליראיך פעלת לחוסים בך נגד בני אדם. בא ראה, הקדוש ברוך הוא בראש אדם בעולם והתקין אותו להיות שלם בעובdotו ולתקן את דרכיו כדי שיזכה לאור העליון שנגנו הקדוש ברוך הוא לצדיקים, כמו שנאמר (ישעה סד) עין לא ראתה אליהם זולתך יעשה למבהלה.

השלמה מההשומות (סימן ט"ל)

ישב רבי ברכיה ודרש מי הא דקא אמרינו כל יומא העולם הבא, ולא ידעינו מי קאמר, העולם הבא מתרגם עלמא דאתי מלמד שקדם שגרא העולם עלה במחשבה לברא אור גדול להoir וnbrא אור גדול שאין כל ברכיה יכולת בז, צפה הקדוש ברוך הוא שאינו יכולין לשובלו לך שביעי ושם להם במקומו והשאר גנו לצדיקים לעתיד לבא. אמר אם ישבו בז הшибיעי וישמרוהו, אthon להם זה לעולם אחרון. והינו להoir, וnbrא אור גדול שאין כל ברכיה יכולת בז. צפה הקדוש ברוך הוא שאינם יכולים לשבלו, לך שביעי ושם להם במקומו, והשאר גנו לצדיקים לעתיד לבא. אמר, אם ישבו בז הшибיעי וישמרוהו - אthon להם זה לעולם אחרון, והינו שכותב העולם הבא,

ויכלו השמים והארץ וכל צבאם. רבי אלעזר פתח (תהלים לא) מה רב טובך אשר צפנת ליראיך פעלת לחוסים בך נגד בני אדם. תא חוי, קדשא בריך הוא ברא לבך ניש בעלמא, ואתקין לייה למחיי שלים בפולחנה ולאתתקנא ארחי, בגין דיזבי לנויר עלה דגניז קדשא בריך הוא לצדיקיא במא דאת אמר, (ישעה סד) עין לא ראתה אליהם זולתך יעשה למבהלה לו.

השלמה מההשומות (סימן ט"ל)

ישב רבי ברכיה ודרש מי הא דקא אמרינו כל יומא העולם הבא, ולא ידעינו מי קאמר, העולם הבא מתרגם עלמא דאתי מלמד שקדם שגרא העולם עלה במחשבה לברא אור גדול להoir וnbrא אור גדול שאין כל ברכיה יכולת בז, צפה הקדוש ברוך הוא שאינו יכולין לשובלו לך שביעי ושם ihnen במקומו והשאר גנו לצדיקים לעתיד לבא. אמר אם ישבו בז הшибיעי וישמרוהו, אthon להם זה לעולם אחרון. והינו להoir, וnbrא אור גדול שאין כל ברכיה יכולת בז. צפה הקדוש ברוך הוא שאינם יכולים לשבלו, לך שביעי ושם ihnen במקומו, והשאר גנו לצדיקים לעתיד לבא. אמר, אם ישבו בז הшибיעי וישמרוהו - אthon להם זה לעולם אחרון, והינו שכותב העולם הבא,

דכתי, העולם הבא. שביר באה מוקדם ששת ימי בראשית. הדא הוא דכתי, (שם ל"א) מה רב טובך אשר צפנת ליראיך פעלת לחוסים בה נגיד בני אדם:

(עד כאן מההשומות)

ובמה (ס"א זכי בר נט) זובי ליה לבך נש להויא נהרוא, באורייתא. אבל מאן דאשבדל באורייתא בכל יומא זובי למחייו ליה חולקא בעלמא דאתה, ויתחשב ליה כאלו בגין עליין, דהא באורייתא אתבניע עלים ואשבלל הדא הוא דכתי, (משל ג) כי בחכמה יסיד ארץ כוונן שמים בתבונה, וככתי, (משל ג) ואיה אצלו אמון ואיה שעשוועים يوم יום וכל דאשבדל בה שביל עליין וקיים ליה.

וთא חזי, ברוחה עbid קדשא בריך הוא עלים, וברוחה מתקיימה, רוחה דאנז דלעאן באורייתא, וכל שפנ רוחא דהבל דרבנן דבי רב. מה רב טובך דא טובא דאתגניז. ליראיך לאזין דחליל חטא. פעלת לחוסים בה. מי פעלת דא עובדא דברראשית. רבנן אמר דא גו עון, דהא באומנותא עbid ליה קדשא בריך הוא באראעא כנוונא דלעילא. לאחתתקפא בייה צדיקיא (ד"ג ו' ע"ב)

שביר באה מוקדם ששת ימי בראשית. זהו שכותוב (תהלים לא) מה רב טובך אשר צפנת ליראיך פעלת לחוסים בה נגיד בני אדם: ע"כ מההשומות.

ובמה זיפה האדם לאותו האור? בתורה. של מי שמשתדל בתורה בכל יום, זיפה להיות לו חלק בעולם הבא, ויחשב לו כאלו בנה עולמות, שהרי בתורה בנה העולם ונתקן. זה שכותוב (משל ג) ה' בחכמה יסיד ארץ כוונן שמים בתבונה, וככتوוב (שם ח) ואיה אצלו אמון ואיה שעשוועים يوم יום. של מי שמשתדל בה, מתקן עולמות ומקיים אתם.

ובא וראה, ברוח עשה הקדוש ברוך הוא את העולם ובروحו הוא עומד, רוח של אלו שעוסקים בתורה, וכל שפנו רוח של הבל תינוקות של בית רבנן. מה רב טובך - זה הטוב שנגן. ליראיך - לאתם יראי חטא. פעלת לחוסים בה - מה זה פעלת? זה מעשה בראשית. רבנן אמר, זה גו עון, שהרי באמנות עשה אותו הקדוש ברוך הוא בארץ כמו שלמעלה, לחזק בו את הצדיקים. זהו שכותוב (תהלים לא) פעלת לחוסים בה נגיד בני אדם, והאחר נגיד עליונים

קדושים. אמר רבי שמעון, גן העדן למלחה ונגד בני אדם הוא, ואפלו אחר הוא נגד בני אדם להתקנס בו צדיקים שעוזרים רצון רבונם.

ויכלו - שבלו מעשים של מלחה ומעשים של מטה. השמים והארץ - למלחה ולמטה. רבי שמעון אמר, מעשה ואמנות התורה שבכתב ומעשה ואמנות תורה שבבעל פה. וכל צבאים אלה פרטיה התורה, פנים של התורה, שבעים פנים לתורה. ויכלו - שהתקינו גנטקנו זה בזה. שמים וארץ פרט וכלל. וכל צבאים - פרט וכלל. וכל צבאים -

הרא הוא דברתיך (תהלים ג') פעלת לחוסים בה, נגיד בני אדם, דהא הוא נגיד (בני) אדם. ואחרא נגיד על אין קדשין. אמר רבי שמעון גן עדן לעילא ונגיד בני אדם הוי (ואפלו אחרא נגיד בני אדם הוי לאתבנשא ביה צדיקיא רעבדי רועיתא דמאריהן).

ויכלו, דכלו עובדין דלעילא ועובדין דלהתא. השמים והארץ לעילא ותתא. רבי שמעון אמר עובדא ואומנותא דאוריתא שבכתב עובדא ואומנותא דתורה שבבעל פה. וכל צבאים אלין פרטיא דאוריתא אfin דאוריתא שבעים פנים ל תורה. ויכלו, דאתקימו ואשתכללו דא ברא. שמים וארץ פרט וכלל. וכל צבאים, רזי דאוריתא דכין דאוריתא מסאנו דאוריתא. סודות התורה, טהרות שבתורה וטמות שบทורה.

ספר אור הזהר (עמוד 76)

- פרק א ענף א'

מלחת אמרית הזהר והתקונים אפלו בלי הבנה

ה) למוד ספר הזהר מרים על כל למוד, בשגム לא ידע Mai קאמר ואר שיטעה בקריאתו, והוא תקון גדול לנשמה.

למוד ספר הזהר מרים על כל למוד, בשגム לא ידע Mai קאמר ואר שיטעה בקריאתו, והוא תקון גדול לנשמה. לפי שהגמ רכל התורה שמותיו של הקירוש ברוך הוא, מקבל מקום נטלבשה בכמה ספרורים, ואדם הקורא ומבין הספרורים נתן דעתו על פשט הפשט, אבל ספר הזהר, הסודות עצמן בוגלי, והקורסיא יודע שהם סודות וסתורי תורה, אלא שאיןו מוכן מקוצר המשיג ועמק המשג.

(עבודת הקידש להחיד'א, מורה באזבע סימן מד)

ו) למוד הזהר הקידוש נורא ונשגב מאי קאמר

הטעם שבתו זכרונם לברכה כי למוד הזהר הקידוש נורא ונשגב מאי קאמר, משום דבכל התורה יש פרדים (פ' שט ר'מו ד'ירוש ס'וד), ובכל למוד איןנו נבר הפטוד כלל, ואדרבה הקורא ושותה דעתו על הפשט בלבד באין מבין אם שוד בתורה כלל, מה שאין בן ספר הזהר הקידוש והסודות הם בוגלי ולהלמוד יודע כי ידבר נפלאות וריי תורה והוא לא ידע, ולזה מועל מאד לתקו הנפש.

(נפש חיים מערכתי הוי אותן ר', ממש הגדולים להחיד'א)

מקור המאמר בהקדמת הזהר דף יג ע"ב
מעלת מצות הצדקה

פָקוֹדָא תְשִׁיעָה לְמַיהַן לְמַסְכִּינִי וְלַמִּיחַב לֹזֶן
טְרֵפָא. דְכַתִּיב נָעַשָּׂה אָדָם בְצָלְמָנוּ
כְּדָמוֹתֵינוּ. נָעַשָּׂה אָדָם, מִשּׁוֹתְפָא כָּלְלָדָר וְנוֹקָבָא.
בְצָלְמָנוּ, עֲתִירִי. כְּדָמוֹתֵינוּ, מַסְכִּינִי. דָהָא מִסְטָרָא
דְרֻכּוֹרָא עֲתִירִי, וּמִסְטָרָא דְנוֹקָבָא מַסְכִּינִי. בְּמַה דָא פָעָן
בְשִׁוֹתְפָא חָדָא. וְחַם דָא עַל דָא, וַיְהִיב דָא לְדָא
וְגַמְיל לֵיהּ טִיבוֹ, הַכִּי אַצְטָרִיךְ בָּר נָשׁ לְתַתָּא לְמַהֲיוֹ
עֲתִירָא וּמַסְכְּנָא בְּחַבּוֹרָא חָדָא, וְלַמִּיחַב דָא לְדָא
וְלַגְמַלָּאָה טֻבָּא דָא לְדָא.

וַיַּרְדוּ בְּרִיגַת הַיּוֹם וְגוֹי רֹא דָנוּ חַמִּינָן בְּסִפְרָא
דְשַׁלְמָה מַלְכָא, דְכָל מְאֹן דְחַס עַל מַסְכִּינִי
בְּרוּוֹתָא דְלַבָּא, לֹא מִשְׁתַּגִּי דְיוֹקָנִיהָ לְעַלְםָמְדִיוֹקָנָא
דָאָדָם הָרָאשָׁן. וְכִיוֹן דְיוֹקָנָא דָאָדָם אַתְרָשִׁים בְּיהָ,
שְׁלִיט עַל כָּל בְּרִיאָן דְעַלְמָא בְּהַהְיוֹא דְיוֹקָנָא. הָדָא
הָוָא דְכַתִּיב, (בראשית ט) וּמַוְרָאָכָם וְחַתְכָם יְהִיכָּה עַל כָּל
חַיָּת הָאָרֶץ וְגוֹי כְּלָהּוּ זָעִין וְדַחֲלִין מִהַהְיוֹא דְיוֹקָנָא
דְאַתְרָשִׁים בְּיהָ, בְּגִין דָא הָוָא פָקוֹדָא מַעֲלִיא
לְאַסְטָלָקָא בָּר נָשׁ בְּדְיוֹקָנִיהָ דָאָדָם עַל כָּל שָׁאר
פָקוֹדִין.

כָּלָם זָעִים וּפּוֹתְדִים מִאָוֶתֶה הַדָּמוֹת שְׁנִירְשָׁמָה בּוֹ, מִשּׁוּם שַׁזּוֹ הִיא מַצּוֹה מַעַלָה שִׁיתְעַלָה בּוֹ
אָדָם בְּדָמוֹתוֹ שֶׁל אָדָם עַל כָּל שָׁאר הַמִּצּוֹות.

מַצּוֹה תְשִׁיעָה - לְהַזֵּן אֶת
הַעֲנִים וְלִתְתַּחַת לָהֶם טֶרֶת,
שְׁכָתוֹב נָעַשָּׂה אָדָם בְצָלְמָנוּ
כְּדָמוֹתֵנוּ. נָעַשָּׂה אָדָם -
מִשְׁתָּחַת, כָּל שֶׁל זֶכֶר וְנֶקֶבָה.
בְצָלְמָנוּ - עֲשִׂירִים. כְּדָמוֹתֵנוּ
עֲנִים. שְׁהָרִי מִצְדָּה הַזֶּכֶר
עֲשִׂירִים, וּמִצְדָּה הַנֶּקֶבָה עֲנִים.
כְמוֹ שֶׁהָם בְּשִׁתְפּוֹת אֶחָת וְזֶה
חָס עַל זֶה, וְזֶה נוֹתֵן לְזֶה
וּגְמַלְלָה לוֹ חֶסֶד, כִּפְרָאַרְיךְ אָדָם
לְמַה שִׁהְיוֹן עֲשִׂיר וְעֲנִי
בְּחַבּוֹר אֶחָד, וְלִתְתַּחַת זֶה לְזֶה
וּלְגַמְלָל חֶסֶד זֶה לְזֶה.

וַיַּרְדוּ בְּדִגְתַּת הַיּוֹם וְגוֹי -
הַסּוֹד שֶׁלְנוּ רָאינוּ בְּסִפְרָו שֶׁל
שְׁלָמָה הַמְּלָה, שֶׁל מִשְׁחָס
עַל הַעֲנִים בְּרַצְוֹן הַלְּבָב, לֹא
מִשְׁתָּבֵנה דָמוֹתוֹ לְעוֹלָם
מִדָּמוֹתוֹ שֶׁל אָדָם הָרָאשָׁן.
וְכִיוֹן שְׁדָמוֹתוֹ שֶׁל אָדָם
גְּרַשְׁמָה בּוֹ, הָוָא שׁוֹלֵט עַל
כָּל הַבְּרִיּוֹת שֶׁל הַעוֹלָם
בְּאוֹתָה הַדָּמוֹת. זֶהוּ שְׁכָתוֹב
(בראשית ט) וּמַוְרָאָכָם וְחַתְכָם
יְהִיכָּה עַל כָּל חַיָּת הָאָרֶץ וְגוֹי.

מפניו לנו? מגבוכדנצר [חרשע]. אף על גב שחלם את החלום ההוא - כל זמן שהיה מרחם על העניים, לא שרה עליו חלומו. כיון שהטיל עין רעה שלא לרchrom על עניים, מה כתוב? (דניאל ז) עוד והדבר בפי המלך וגוי. מיד השתגתה דמותו ונטרד מבני האדם. ומשום לכך נעשה אדם. כתוב

מנא לו מגובוכדנצר. אף על גב דחלים היה חלמא, כל ימנא רהוה מיחן למסכני לא שרא עליה חלמיה. כיוון דעתיל עינא בישא דלא למייחן למסכני, מה כתיב, (דניאל ז) עוד מלחתא בפום מלפהו וגוי, מיד אשתני דיוקניה ואטריד מן בני נשא. ובגין כך נעשה אדם. כתיב הכא עשרה, ובתיב התם (רות ב) שם האיש אשר עשית עמו היום בועז.

כآن עשרה, וככתוב שם (רות ב) שם האיש אשר עשית עמו היום בעז.

ספר אור זהר (עמוד 77)

- פרק א ענף א'

עלתה אמרת הזהר והתקונים אפילו בלי הבנה

(ז) לשון הזהר הקדוש הוא מסג'ל לנשמה, אף שאיןו מבין כלל מה שאמר על דרך דאיתא שלשון הזהר הקדוש הוא מסג'ל לנשמה, אף שאיןו מבין כלל מה שאמר, למשל הנכנס לחנות של בשם, אף על פי שלא לך כלום, מכל מקום ריח טוב קלט עמו.

(הרבי הקדוש רבינו משה חיים אפרים מסדרילקוב בעל דגל מתנה אפרים בלקוטים דברו הפתחיל ישגנו)

(ח) אמר הבעל שם טוב זכרונו לברכה: אמרת הזהר מסג'ל לנשמה אמר הבעל שם טוב זכרונו לברכה: בגין דברים הכל הפק ממה שאמרו אחד המרבה ואחד כי' בלבד שיבנו, אלא אחד המכון כי' וב בלבד שירבה, אמרת הזהר מסג'ל לנשמה. (ספר נתיב רשי, בסמ' מורי, הלא הו רב האידיק רבוי הלל מפאריטיש)

(ט) בשם ארמור חזון (בעל התניא) נשמו בנני מרים: ספר הזהר הלשון מסג'ל לנשמה אף על פי דלא ידע מי אמר

שמעת' ממחר"ס הלי יפה שאמר בשם ארמור חזון (בעל התניא) נשמו בנני מרים סגלה למחשבות זרות בעת התפללה הוא נ' דרכים וכו', וכן ספר הזהר הלשון מסג'ל לנשמה אף על פי דלא ידע מי אמר, ולכון כיוון שני' דברים אלו אינם צריכים בונה, בין מועילים לטהר המחשבה מחשבות זרות.

(י) שמענו בפירוש מפי ארמור חזון (בעל התניא) בליאוני: מועל קריית דברי הזהר הקדוש אף דלא ידע מי אמר

וכמו ששמענו בפירוש מפי ארמור חזון (בעל התניא) בליאוני, שיש בחינת טමtos המה וכו', ולזה מועל קריית דברי הזהר הקדוש אף דלא ידע מי אמר. (תנה אריאן, להרי"א מהומיל, שמות עמוד סד)

מקור המאמר בהקמת הזהר דף יד ע"ב
זמן הדלקת נר בموצץ"

אמרו רבוינו זכרונם לברכה, תלתא און גרמין
בישא לרמייהו. חדר מאן דליית גרМИיה.
תניינה מאן דורך נHEMA או פרוירין דאית בהי בזית.
תלתאה מאן דאוקיד שרגא במקא דשבתא עד
לא מטו ישראל לקודישא דסרא דגרים לנרא
דיגהנים לאדליך באוי נרא עד לא מטה זמגיהו.
דחר הוכתא אית בגהנים לאון דקה מהללי
שבות, ואון דענושין בגהנים לייטין ליה לההיא
דאוקיד שרגא עד לא מטה זמגיה, ואמרי ליה (ישעה
בב) הנה יי מטლטלה טלטלה גבר וגוו (ישעה בב) צנוף
צנפה צנפה כדור אל ארץ רחבת ידים.

בגין דלאו יאות הויא לאדליך נרא כד נפיק
שבתא עד דמבדלי ישראל בצלותא ומבדלי
על כסא. בגין דעד ההוא זמגא שבת הויא, וקדושים
דשבת שליט עלنا. ובשעתא דמבדילין על כסא כל
אונ חילין וכל און משריין דאתמן על יומי דחול,
כל חדר וחד יתיב לאתריה ופולחניה דאתמי עלייה.
מושום שעוד אותו הזמן שבת היא, וקדשת השבת שולחת
עלינו. ובשעה שմבדילים על הכס, מבדילים
בתפלה ומבדילים על הכס, מושום שעוד אותו
החל, כל אחד ואחד ישוב למקומו ולעבודתו שהתמנת עלייה.

אמרו רבוינו זכרונם
לברכה, שלשה הם
שגורמים רעה לעצם: אחד
- מי שמקלל את עצמו. השני
- מי שזורק לחם או פרורים
שיש בהם כזית. השלישי -
מי שמדליק נר במווצאי שבת
טרם שמגעים ישראל שגורם
לקדשה דסרא, שגורם
לאש הגהנים להדלק באש
הזה טרם שהגיע זמנה.
שם מקום שמקללים שבות,
לאתם שמנושים בגהנים
מקללים את אותו שהדלק
גר טרם שהגיע זמנו,
ואמורים לו: (ישעה בב) הנה ה'
מטלטלך טלטלה גבר וגוו,
(שם) צנוף צנפה צנפה כדור
אל ארץ רחבת ידים.

מושום שאין ראוי הוא
להדלק אש בשיויצאת שבת
עד שיישראל מבדילים
בתפלה ומבדילים על הכס,
מושום שעוד אותו הזמן שבת
עלינו. ובשעה שմבדילים על
החל, כל אחד ואחד ישוב למקומו ולעבודתו שהתמנת עלייה.

משום שכשנכנסה שבת והתקדש היום, הקדש מתעורר ושולט בעולם, והחל מتابטל שליטונו, עד השעה שיווצאת השבת לא שבים למקומם. אף על גב שיווצאת שבת, לא שבים למקומם עד הזמן שישראל אומרים ברורה אתה יי' המבדיל בין קדש לחול. אז הבדיל בין קדש מסתלק, ומהנתנות הקדש מסתלק, וחתמו על ימות החל מתעוררים ושבים למקומם, כל אחד ואחד על משמרתו שהפקד

בגין דבר עאל שבתא ואתקדש יומא, קדש אתער ישלייט בעלמא, וחול אתעדי משווילטנותה דיליה, עד שעטה דגפיק שבתא לא תיבין לאתריהו עד ומנא דאמר ישראל ברוך אתה יי' המבדיל בין קדש לחול. בדין קדש אסתלק, ומשריזן דאתמניאו על יומי בחול מתערין ותיבין לאתריהו כל חד וחד על מטריה דאתפקד עלייה. מהנתנות על ימות החל מתעוררים ושבים למקומם, כל אחד ואחד על משמרתו שהפקד עלייה.

ספר אור זהר (עמוד 78)

- פרק א ענף א'

עלת אמרת הזהר והתקונים אפילו בלי הבנה

יא) ברכות נפש האדם בצופי אותיות אף שאינו יודע ובין העני בעין השכל רק שהונח ומרבר בהם, הרי הם מעלים את הנפש

כל צופי אותיות התורה יש בהם יתרון ומעלה יתרה זו, שברכות נפש האדם בצופי אותיות אף שאינו יודע ובין העני בעין השכל רק שהונח ומרבר בהם (לאפוקי הרהור דלאו בדברו דמי) הרי הם מעלים את הנפש למקום שלא היתה הנפש מוגעת שם מצד שרש, כי שרש אותיות התורה היא הגבה למעלה משרש הנפש.

יב) הלשון של הזהר מסג'ל לשכינתא ולנסמתא לקרוא בו יותר מכל עסוק התורה עוסק בספר הזהר אף על גב דלא ידע ולא מבין מי אמר, מכל מקום הלשון של הזהר מסג'ל לשכינתא ולנסמתא לקרוא בו יותר מכל עסוק התורה. (תקון ליל הווענאנא ובחה)

יג) בשם הקודש רבבי אהרן מיטאמיר: שהר הקודש ציריך לאמרו بلا באור, כי התבאות והדברו של זהר הקודש עצמן מקשרין את האדם לאין סוף יתברך בענן למוד זהר הקודש, אמר בשם הקדוש רבבי אהרן מיטאמיר, שהר הקודש ציריך לאמרו بلا באור, כי התבאות והדברו של זהר הקודש עצמן מקשרין את האדם לאין סוף יתברך, רק מי שרוצה ללמד עם באור יען מקדם בהבאור, וזהר יאמר בסדר בלי באור.

(רבבי ישאל דוב מילעניך, שאירית ישאל שער ההתקשות שער הא' דירוש ה' מאמר ב')

יד) לשון הזהר מסג'ל לזכך הנשמה

מקבל בידינו שגמ מי שלא יודע כלל, לשון הזהר מסג'ל לזכך הנשמה.

(מורנו הרב זבי אלמלך בהגהותיו לספר سور מרע, דפוס מונקאטש אות ט)

מקור המאמר בזוהר פרשנות יתרו דף ח עב

בַּיּוֹם דְּשִׁבְתָּא, בְּסֻעֻדְתָּא תְּנִינָא, כְּתִיב (ישעיה נה)
או תְּתַעֲגֵל עַל יְהָוָה וְדָאי. דְּהָהִיא
שְׁעַתָּא אֶתְגָּלְיָא עַתִּיקָא קְדִישָׁא, וּכְלָהו עַלְמִין
בְּחִדּוֹתָא, וְשַׁלְמִינוּ וְחִדּוֹתָא דְּעַתִּיקָא עַבְדִּינוּ,
וְסֻעֻדְתָּא דְּילִיה הָוָה וְדָאי.

בְּסֻעֻדְתָּא תְּלִיתָה דְּשִׁבְתָּא, כְּתִיב וְהַאֲכָלָתִיךְ
נְחַלָּת יַעֲקֹב אָבִיךְ. דָא הִיא סֻעֻדְתָּא
דוֹעֵיר אָפִין, דְּהַוִּי בְּשַׁלְמִוּתָא. וּכְלָהו שִׁיחָא יוֹמִין,
מִהָּוָא שַׁלְמִינוּ מִתְּבָרְכָן. וּבְעֵי בָּר נְשׁ לְמַהְדִי
בְּסֻעֻדְתִּיהָ, וְלֹא שְׁלָמָא אַלְין סֻעֻדָּתִי, דָא יִצְחָן
סֻעֻדָּתִי מִהִימְנוֹתָא שְׁלִימְתָּא, דִּזְרָעָא קְדִישָׁא
דִּישָׂרָאֵל, דַי מִהִימְנוֹתָא עַלְאהָ, דְּהָא דִילְהֹזָן הָיָא,
וְלֹא דַעֲמִין עַזְבִּי עֲבוֹדָת כּוֹכְבִים וּמִזְלֹות. וּבְגִינִּי
כֵּד אָמָר, (שםות לא) בִּנִּי וּבִין בְּנִי יִשְׂרָאֵל.

תָּא חֹזֵי, בְּסֻעֻדָּתִי אַלְין, אֲשֶׁתְמֹודְעָוִן יִשְׂרָאֵל,
דָא יִצְחָן בְּנִי מַלְכָא. דָא יִצְחָן מִהִיכְלָא
דִמְלָכָא, דָא יִצְחָן בְּנִי מִהִימְנוֹתָא, וּמִאן דְּפָגִים
חַד סֻעֻדָּתָא מַעַיְהוּ, אֲחֹזֵי פְּגִימְוָתָא לְעַילָּא,
נוֹדָעים יִשְׂרָאֵל שְׁהָם בְּנִי הַמֶּלֶךְ וּשְׁהָם בְּנִי הַאמֹּנה, וּמִי שְׁפָוגָם סֻעֻדָּה
אֶחָת מֵהֶם, מִרְאָה אֶת עָצָמוֹ שְׁאַינוּ מִבְנֵי הַמֶּלֶךְ הַעַלְיוֹן, שְׁאַינוּ מִבְנֵי

בַּיּוֹם השְׁבָת, בְּסֻעֻדָּה
הַשְׁנִיה כְּתִיב אֶז תְּתַעֲגֵל עַל
הָ. עַל הָ וְדָאי. שָׁאוֹתָה
שְׁעָה נְגַלָּה הַעֲתִיק הַקָּדוֹשׁ,
וְכָל הַעוֹלָמוֹת בְּשִׁמְתָה,
וְהַשְׁלִמוֹת וְהַחְדּוֹה שֶׁל
הַעֲתִיק אָנוּ עֹשִׂים, וְזֹהִי
סֻעֻדָּתוֹ וְדָאי.

בְּסֻעֻדָּה הַשְׁלִישִׁית שֶׁל
שְׁבָת כְּתִיב וְהַאֲכָלָתִיךְ נְחַלָּת
יַעֲקֹב אָבִיךְ. זֹהִי הַסֻּעֻדָּה
שֶׁל זְעִיר אָנָפִין שַׁהְוָא
בְּשִׁלְמוֹת. וְכָל שִׁשְׁת הַיְמִים
מִאָתָה שִׁלְמוֹת מִתְּבָרְכִים.
וְצִרְיךָ אָדָם לְשִׁמְחָה בְּסֻעֻדָּתוֹ
וְלַהֲשִׁלִּים סֻעֻdot הַלְלוֹ,
שְׁהָן סֻעֻdot הַאֱמֹנוֹת
הַשְׁלִימה שֶׁל זָרָע קָדוֹש שֶׁל
יִשְׂרָאֵל, שַׁהְאָמֹנוֹת הַעַלְיוֹנָה
הִיא שְׁלָהָם וְלֹא שֶׁל עַמִּים
עַזְבִּי עֲבוֹדָת כּוֹכְבִים
וּמִזְלֹות. וּמִשּׁוּם כֵּה אָמָר,
(שםות לא) בִּנִּי וּבִין בְּנִי
יִשְׂרָאֵל.

בָּא וַרְאָה, בְּסֻעֻdot הַלְלוֹ
נוֹדָעים יִשְׂרָאֵל שְׁהָם בְּנִי הַמֶּלֶךְ וּשְׁהָם בְּנִי הַאמֹּנוֹת, וּמִי שְׁפָוגָם סֻעֻדָּה
אֶחָת מֵהֶם, מִרְאָה פָּגָם לְמַעַלָּה, וּמִרְאָה אֶת עָצָמוֹ שְׁאַינוּ מִבְנֵי הַמֶּלֶךְ הַעַלְיוֹן, שְׁאַינוּ מִבְנֵי

היכל המלך, ושאינו מזרע קדוש של ישראל, ונוחנים עליו חמר של שלשה דברים - דין הגיהנום וכו'.

ובא ראה, בכל שאר הימים והחגים ציריך אדם לשמה ולשמה את העניים, ואם הוא שמה לבודו ולא נוthen לעניים - ענסו רב, שחרי לבודו שמה, ולא נוthen שמה לאחר. עליו כתוב (מלachi ב) וזריתני פֶרְשׁ על פניכם פֶרְשׁ חגייכם. ואם הוא שמה בשבת, אף על גב שלא נוthen לאחר - לא נוחנים עליו ענס כבשאר הימים והחגים, שכתוב פֶרְשׁ חגייכם. אמר פֶרְשׁ חגייכם, ולא פֶרְשׁ שבתכם. וכותב (ישעה א) חדשיכם ומועדייכם שנאה נפשי. ואלו שבת לא אמר.

ומশום כך כתוב ביני ובין בני ישראל. ומשם שכל האמונה נמצאת בשבת, נוחנים לאדם נשמה אחרת, נשמה עלינה, נשמה שכל השלמות בה, בוגמת העולם הבא. ומשם כך נקראת שבת. מה זה שבת? שם של הקדוש ברוך הוא, שם שהוא שלם מכל צדדי.

ואחוי גָּרְמִיה דָּלוֹ מַבְנֵי מַלְכָא עַלְאָה הוּא, דָּלוֹ מַבְנֵי הַיְּכָלָא דְמַלְכָא הוּא דָּלוֹ מַזְרָעָא קָדִישָׁא דִּישָׂרָאֵל הוּא. ויהבין עלייה חומרא רתלה מלין, דינא רגיהם וגוי.

וთא חוי, בבלחו שאר זמנים וחגין, בשי בר נש לחדין, ולמחדי למסבני. ואי הוא חדי בלחוDOI, ולא יהיב למסבני, עונשיה סגי, דהא (מלacci ב) זוריתי פֶרְשׁ על פניכם פֶרְשׁ חגייכם. ואי איהו בשפתא חדי, אף על גב דלא יהיב לאחרא, לא יהבין עלייה עונשא, כשאר זמנים וחגין, דכתיב פֶרְשׁ חגייכם. פֶרְשׁ חגייכם קאמער, ולא פֶרְשׁ שבתכם. וכתיב (ישעה א) חדשיכם ומועדייכם שנאה נפשי. ואלו שבת לא קאמער.

ובגינוי כך כתיב, ביני ובין בני ישראל. ומשם דכל מהימנותא אשתקה בשפתא, יהבין ליה לבר נש נשמתא אחרא, נשמתא עלה, נשמתא דכל שלימו בה, בדיגמא דעלמא דאתני. ובגינוי כך אקרי שבת. מהו שבת. שמא דקידשא בריך הוא. שמא דאייה שלים מכל סטרוי. הבה. ומשם כך נקראת שבת. מה זה שבת? שם של הקדוש ברוך הוא, שם שהוא שלם מכל צדדי.

אמר רבי יוסף, ודע כי כה הוא. ווי ליה לבר נש,
دلוא אשלים חדותא דמלכא קדיישא. ומאן
חדותא דיליה. אלין תלת סעודתי מהימנותא.
סעודתי דאברהם יצחק ויעקב כלין בהו. וכלהו
חדו על חדו מהימנותא שלימותא, מכל טרו.

ה Ана, בהדין יומא מתעטרו אבהו, וכל בגין
ינזין, מה דלאו הבי בכל שאר חgin
וימני. בהדין יומא, חייביא דגיהנם נייחין. בהדין
יומא, כל דיגין אתכפיין, ולא מתערין בעלמא.
בhedin יומא אוריתא מתעטרא בעטרין שלימין.
הזה כל הדינים נכפים ולא מתעוררים בעולם. ביום זהה התורה מתעטרת בעטרות שלמות.

אמר רבי יוסף, ודע כי כה הוא.
אויל לאדם שלא משלים את
שמחה המלך הקדוש. ומה
שמחתו? אלו שלש הסעודות
של האמונה, סעודות
שאברהם יצחק ויעקב
כלילים בהם, וכולם שמחה
על שמחה, אמונה שלמה
מכל צדדי.

שנינו, ביום זהה מתעטרים
האבות, וכל הבנים יונקים,
מה שאין כן בכל שאר
הזמנים והזמנים. ביום זהה
רשעי הגיהנם נחים. ביום
הזה כל הדינים נכפים ולא מתעטרים בעטרות שלמות.

ספר אור זהר (עמוד 79)

פרק א ענף א'

מעלת אמרית הזהר והתקונים אפלו בלי הבנה

טו) עקר למוד בפנימיות התורה יהה שתשיג הארה וחיות אלקית בנفسך בעת למועד ובכל

היום, ולא שתהייה מקבל או חוקר

עקר למוד בפנימיות התורה יהה שתשיג הארה וחיות אלקית בנفسך בעת למועד ובכל היום, ולא

שתהייה מקבל או חוקר וכו'. ולפעמים האדם הוא בקשות השכל, לא יפטר את עצמו מבלום כי זה

מינוט וכו' ואו עקימת שפטו הוא מעשה ומלאה שכיב על אבנים ואותיות במו שהן.

(היכל הברכה דבריהם דף רה:)

טו) מי שלא ראה אור הזהר מתקיים מדבר, לא ראה מאורות מימי ולא טעם טעם התורה –
 – ועוד שהוא מטהר הנפש ומוכבה – אפלו אמרה בעלמא מן השפטים סגלה ותكون הנפש מד –
 ובפרט ספר התקונים שהם תקוני הנפש ממש מכל פנים וסיג וחולאות על בן בני ואתי פרגלו עצםכם
 ללמד בדברי הזהר והתקונים בשקייה, וממי שלא ראה אור הזהר מתקיים מדבר, לא ראה מאורות
 מימי ולא טעם טעם התורה, ועוד שהוא מטהר הנפש ומוכבה, אפלו אמרה בעלמא מן השפטים
 סגלה ותكون הנפש מד, ובפרט ספר התקונים שהם תקוני הנפש ממש מכל פנים וסיג וחולאות.

(הקדמת ספר עצי עין מקאמאנא ובורנו לברכה)

יז) סימן למירה שחורה, שאין לו חזק ללמידה בספר הזהר

סימן למירה שחורה: א) שאין לו חזק לעלות לארץ ישראל. ב) שאין לו חזק ללמידה בספר הזהר, רק
 ללמד לשם מצוה. ג) בשימוש דבר אין יכול לעמוד בו את השם יתריך (זה לשונו: ער הערט א זאך

קשה ער דערמים ניט גיין – הוא שומע דבר ואין יכול ללבת עם זה).

(מדרש פנחים, רבינו פנחס מקארין וצל, קונטראס י' אות כ"ט)